

Udgifter til anskaffelse og efterfølgende fornyelse af møbler til fælles boligarealer vil derimod kunne indgå i driftsudgifterne. Dermed bliver udgifterne en del af lejen, hvormed der kan ydes boligstøtte til de nævnte udgifter.

Der er ikke under mit ressortområde hjemmel for kommunerne til at betale inventar i almene boligers fællesareal.«

Økonomi- og Erhvervsministeriet har supplerende oplyst, at ministeriets lovgivning heller ikke indeholder bestemmelser, der hindrer, at kommunerne kan betale inventar i almene boligers fællesareal.

Jeg har fra socialministeren indhentet følgende bidrag til besvarelsen:

»Det kan indledningsvist oplyses, at de eneste ældreboliger, der er omfattet af lov om social service, er de utidssvarende plejehjem, der kan videreføres i henhold til en overgangsbestemmelse i lovens § 140, stk. 1.

Beregning for ophold på plejehjem sker med udgangspunkt i en arealmæssig opdeling af institutionen i en servicedel og en boligdel. I de samlede udgifter på boligdelen indgår også løbende driftsudgifter til fællesarealer, herunder udgifter til almindelig vedligeholdelse og fornyelse. Udgifter til udskiftning af møbler i fællesrum bliver dermed en del af den enkelte beboers betaling for opholdet i plejehjemmet.

Der er ikke i Socialministeriets lovgivning hjemmel til, at kommunerne kan betale for nyindkøbt inventar i plejehjems fællesarealer. Der er på den anden side heller ikke bestemmelser, der hindrer, at kommunerne kan betale for nyindkøbt inventar i plejehjems fællesarealer.«

Spørgsmålet om, hvorvidt en kommune må betale for inventar i ældreboligers fællesarealer, er således ikke reguleret i den skrevne lovgivning og skal derfor vurderes ud fra de almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse – de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommunes adgang til uden lovhjemmel at gennemføre foranstaltninger bl.a. antages at være afgrænset af, hvad der traditionelt er betegnet som et almennytteskriterium. Dette kriterium indebærer, at en kommune som udgangspunkt kun kan gennemføre foranstaltninger, der kommer en bredere kreds af kommunens borgere til gode.

Dette udgangspunkt indebærer, at en kommune normalt ikke uden lovhjemmel kan gennemføre foranstaltninger, der udelukkende eller

i det væsentligste er motiveret i varetagelse af individuelle interesser hos enkeltpersoner.

Dette almennytteskriterium er imidlertid ikke udtryk for en særlig præcis afgrænsning af kommuners kompetence, og kriteriet giver derfor ikke et klart grundlag for at udtale, i hvilken udstrækning en kommune lovligt kan betale for inventar i ældreboligers fællesarealer.

Kriteriet kan dog medvirke til en afgrænsning af, hvilke kommunale hensyn der i en samlet afvejning af interesser kan begrunde, at en kommune lovligt kan betale for inventar i ældreboligers fællesarealer.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at der er tale om en konkret sag i en kommune.

I den anledning kan jeg oplyse, at tilsynet med kommunerne pr. 1. januar 2004 varetages af fem statsamtænd, jf. § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 968 af 2. december 2003).

Jeg kan derfor ikke udtale mig nærmere om den konkrete sag.

Spm. nr. S 2135

Til økonomi- og erhvervsministeren (11/2 04) af: **Anita Knakkegaard (DF):**

»Kan en kommune i nyindrettede ældreboliger af beboerne opkræve både for det nyindkøbte inventar samt henlæggelser til inventar, og finder ministeren det rimeligt, at de beboere, der bor i ældreboligerne, de første 10 år både skal betale nye møbler samt henlæggelser til møbler, mens de beboere, der flytter ind efter 10 år, kun skal betale henlæggelser, og hvordan mener ministeren, at problemet kan løses?«

Begrundelse

Kommunen har besluttet at møblering af fælles boligarealer skal betales over driften, således at udgifter til anskaffelser og efterfølgende fornyelse af møbler i fælles boligareal bliver en del af huslejen.

Udgiften er budgetteret i fem etrusms lejligheder á 72 m² til kr. 62.500,- og der er budgetmæssigt indregnet en udgift svarende til forrentning og afdrag på et 10-årigt banklån. Hertil kommer henlæggelser til senere udskiftning af møblerne,